

El Misteri De Mallorca

Hi havia una vegada, una classe de 5è B, a Mallorca, que era molt afortunada per el seu mestre. En aquesta aula hi podem trobar de tot, fins a un ukelele. Som 22 comptant amb el mestre, i fora comptant amb na Nayara, que és de viatge. Aquí van els alumnes:

- Na Sabrina, que dibuixa kawaii.
- En Pep, es que es compixa de rialles amb el que diu ell.
- En Joan.B, s'esportista de sa classe.
- En Marc.B, un gracioset.
- Jo na Cristina, sa més alta.
- En Xavier, no xerra gaire.
- En Joan Gall, es més doïut de sa classe després d'es mestre.
- N'Andreu, es corrector automàtic de català.
- En Diego, es meu millor amic.
- Na Martina, sa segona més baixeta, i sa meva millor amiga.
- Na Gemma, sa meva millor amiga.
- En Gennaro, és un poquet tímid.
- En Yuberley, es que riu per tot.
- Na Clàudia, una persona genial.
- Na Tifani, sa més baixeta del curs.
- Na Ilham, sa que té més paciència amb els nins.
- En Marc.S, dels nins més ràpids que he conegut.
- N'Aina.S, li encanta ajudar als altres.
- En Yousef, li encanta l'ordinador.
- En Sergi, tot un cuentista.
- Na Rosa Maria, tota una manites.
- I es mestre en Joan, una persona graciosa i molt llesta.

Una vegada presentats tots els personatges anem amb la història:

Un dia assolellat, com qualsevol altre, tota sa classe de 5èB ens vàrem anar d'excursió. Vàrem anar a un bosc, allà on hi havia mils i mils d'èssers vius increïbles. Des de plantes, animals, arbres, ocells... una visió extraordinària. No podia parar de mirar cap amunt, i observar aquella bellesa de paisatge. Perquè vegeu que no dic mentides en què no podia parar de mirar cap amunt, demaneu-li a na Gemma, que ella sap que fins i tot me fan mal les cervicals de mirar tot es temps a l'aire. El nostre mestre no va voler cap guia i endevinau; ens vàrem perdre! Nosaltres caminant que caminaràs i ens vàrem trobar dins una cova. Hi havia uns dibuixos estranys, per això, li vaig demanar a ren Joan mestre:

-Què són aquests dibuixos estranys?

-Són pintures rupestres, aquests dibuixos són molt antics mai els havia vist en directe, i menys m'esperava veure'n a Mallorca. Em va contestar molt impressionant per el que veien els seus ulls.

Na Martina em va tocar l'espatlla i em va dir que havia vist una ombra, però no la vaig creure perquè era impossible que hi hagués algú en aquella cova. En Diego va proposar fer un foc per entrar en calor. I així va ser, un bon foc il·luminà la cova. Na Martina va cridar:

- Allà! Hi ha una ombra, mireu ve cap a nosaltres

I tots vàrem començar a fer pinya per estar tots junts. L'ombra cada vegada s'apropà i de sobte es va veure una coseta minúscula, que ens va demanar:

- Em queda bé aquest banyador?

Na Gemma i en Diego van començar a riure i així tothom. Jo li vaig dir que sí i li vaig demanar quin era el seu nom. Em va dir que es deia Fulanito. I jo li vaig dir:

- Fulanito a jo me diuen Cristina.

I em va contestar:

- Encantat Cristina.

- Fulanito, saps per on podem sortir de la cova? És que ens hem quedat atrapats després de què se tapés de pedres s'entrada, i per és fet que ets un gnom, i ets màgic perquè et pots moure i pots xerrar no sé, alomillor saps alguna sortida?

- No, però us puc ajudar a cercar, si voleu.

- Sí! vam contestar tots els nens, i el mestre a la vegada.

Així que vam començar a caminar i cada vegada en adintraven més dins la foscor, amb llanternes que tard o d'hora s'apagarien, perquè

s'acabaria la pila. En Diego va veure un forat a una de les parets de la cova i na Martina tot d'una li va cridar

- Atura't!

Després en Diego es va tornar a posar amb el grup, na Gemma va tirar una pedra i xaf! La pedra va passar a ser pols. Una trampa mortal va destruir la roca. Després, la trampa es va desactivar i vam seguir però ara amb els ulls ben oberts, perquè no sabien ni perquè hi havia una trampa, i tampoc perquè aquella cova no volia que ningú hi entrés. Trampa rere trampa, afortunadament tots vàrem sobreviure. Vàrem veure un punt de llum, i vàrem córrer per veure què era, i va ser una sortida! Tothom va tornar a casa sencer. Ens vàrem adonar que aquesta aventura ens va unir, reconec que som una classe que ens agrada molt discutir, però també reconec que és impossible riure més amb la increïble classe de 5èB! Però encara, no es pot explicar el de les pintures, ni el de les trampes.

AUTORA: CRISTINA CALDENTEY HORRACH

26-1-2020

